

Dành Riêng...

Cao Gia An, S.J.

Đã có lúc hẳn nghĩ rằng bi kịch cuộc đời nằm ở chỗ hẳn thích đi tu từ nhỏ. Cả nhà ai cũng biết và thích cái ý thích của hẳn. Thế là tự nhiên hẳn trở thành kẻ được dành riêng. Đi đâu, làm gì, ở đâu, với ai, hẳn đều được chăm sóc đặc biệt. Ai cũng ra sức vun đắp, để xây dựng hẳn thành một ông Cha tương lai.

Muốn làm ông Cha thì không được ngủ nướng. Sáng sớm, vừa nghe tiếng chuông đồng hồ là hẳn phải lồm cồm bò dậy, dù trong lòng còn vô cùng tiếc nuối cái giường êm và cái mền ấm.

Muốn làm ông Cha thì phải tập đỉnh đạc và đạo mạo chứ không có cái kiểu chạy nhảy ồn ào lung tung. Vậy nên hẳn thường chỉ có thể thềm thuồng đứng từ xa nhìn đám bạn tung tăng hò hét.

Muốn làm ông Cha thì phải để ý lời ăn tiếng nói. Chỉ cần lỡ lời dùng một vài câu tiếng lóng học được đâu đó từ đám bạn bè, là hẳn bị cả nhà búa vây chính đồn cho tới nơi tới chốn.

Muốn làm ông Cha thì phải siêng năng đi lễ đọc kinh và cầu nguyện. Ông Cha đâu chỉ có làm lễ mỗi tuần một lần vào ngày Chúa nhật. Ngày nào ông Cha cũng phải làm lễ. Vậy nên hẳn phải tập thói quen ngày nào cũng đến nhà thờ. Chỉ cần hẳn nhớm nhớm lân la với mấy cái lý do đại loại như: hôm nay trời mưa quá! Hay, hôm nay con mệt quá!... là ngay lập tức hàng trăm cái lý do khác dồn dập đổ vào hẳn: ông Cha thì không làm biếng, ông Cha thì không được đổ thừa lý do này lý do kia, ông Cha thì phải đạo đức thánh thiện...

Từ ngày công khai bày tỏ ý định thích đi tu, hai cái lỗ tai của hẳn cứ đầy lên với bao nhiêu là điều mà “ông Cha thì phải” và “ông Cha thì không được”. Đã có lúc mệt quá, hẳn giơ hai tay lên, kêu: Trời ơi, chỉ là muốn đi tu thôi mà, phải khổ vậy sao!

Kêu thì kêu vậy thôi, chứ thực lòng hẳn vẫn thích đi tu lắm, thích làm ông Cha lắm. Chỉ cần nghĩ tới chuyện lớn lên được mang trên mình cái áo dòng đen, một tay ôm quyển Sách Thánh, một tay cầm râu chổi Mân Côi, đi qua đi lại ngoài hiên nhà thờ... là tâm hồn hẳn đã mê mẩn.

Con nít thì luôn có khả năng hy sinh nhiều thứ để đạt được điều làm mình mê mẩn. Chẳng hạn, để mua được một quyển truyện tranh mà mình thích, con nít có thể hy sinh làm nhiều chuyện lắm, như là sẵn sàng hy sinh nhịn ăn sáng hàng tuần để tiết kiệm tiền, hoặc sẵn sàng hy sinh đội mưa đội nắng đi mò cua bắt ốc ngoài đồng.

Vì mê mẩn với ước mơ được làm ông Cha, hẳn sẵn sàng hy sinh nhiều niềm vui bình thường của một đứa con nít để bắt đầu tập sống cuộc đời được dành riêng của một người đi tu. Hẳn tập sống như một ông Cha, trước khi tự đặt cho mình những câu hỏi khó trả lời, đại loại như: liệu Chúa có chọn mình không? Hay, liệu Chúa có muốn dành riêng mình không? Những câu hỏi đó, sau này, lớn lên, khi được học đôi chút về điều gọi là phân định ơn gọi, mới làm cho hẳn đau đầu và trần trọc mất ngủ.

Nhưng càng lớn hẳn càng khám phá ra rằng muốn sống như một người được dành riêng thật chẳng dễ tí nào.

Người được dành riêng là người mất rất nhiều những cái chung.

Bước vào thời sinh viên, hẳn bắt đầu nộp đơn vào nhà Dòng để xin tìm hiểu ơn gọi. Hẳn được gọi ở trong một nhà xứ gần trường, thay vì được ở chung trong ký túc xá với bạn bè. Bạn bè ai cũng khen hẳn điềm đạm và có cốt cách. Chỉ có hẳn mới biết cái giá của việc gọi là điềm đạm và cốt cách ấy là hẳn chẳng thể nào tham gia vào mấy cái trò quậy phá nhố nhăng mà vui rầm trời của bọn bạn bè cùng lớp. Chỉ có hẳn hiểu cái cảm giác tiếc ngẩn ngơ khi không được vui tới bến với bạn bè trong những đêm hội hè lửa trại. Chỉ có hẳn mới là người phải sống những nghịch lý của kẻ được dành riêng

giữa một đám đông bạn bè. Chỉ có hắn mới phải cảm nếm tính tạm bợ và vay mượn của những niềm vui rất đổi bình dị đời thường...

Những ngày cuối tuần, bạn bè được nghỉ ngơi, mọi người rủ nhau đi vui về tiệc tùng và hát Karaoke. Hắn thì một mình đạp xe đạp về nhà Dòng để tiếp tục chiến đấu với bao nhiêu là những môn học khác, như nhân bản, tâm lý đời tu, trưởng thành tâm cảm, vân vân và vân vân. Con đường hắn đi về nhà Dòng mỗi cuối tuần bao giờ cũng là con đường ngược gió. Gió từ bên ngoài và gió nổi lên cả từ bên trong lòng hắn. Hắn vui và vẫn nuôi rất nhiều thao thức với hành trình dành riêng mà hắn đang đi. Nhưng thỉnh thoảng hắn cũng dừng lại, tự làm cho mình đau đầu với rất nhiều câu hỏi, kiểu như: Ủa, mình đang đi đâu, đang làm gì vậy ta? Ủa, sao mình phải khác người vậy ta? Ủa, con đường phía trước sẽ dẫn mình tới đâu đây ta? Liệu mình còn đi tiếp trên con đường này được bao lâu nữa vậy ta?...

Sống như người được dành riêng, hắn phải kỹ lưỡng. Không chỉ trong cách sống hay trong lời ăn tiếng nói, hắn phải kỹ ngay cả trong ánh nhìn và trong tư tưởng của mình nữa. Có nhiều ánh mắt đọng lại nơi hắn hơi lâu. Hắn biết chứ, vì hắn không phải là người gỗ. Chuyện đó cũng bình thường đối với những người ở tuổi của hắn thôi. Những ánh mắt sâu thăm thẳm và buồn vơi vơi cứ lần lượt đặt vào hắn, rồi trượt đi. Hắn để cho trượt đi. Vì hắn biết, chỉ cần để cho hai ánh mắt gặp nhau, dừng lại với nhau hơi lâu một chút thôi, chấn hắn sẽ chìm mất trong cái thăm thẳm và buồn vơi vơi ấy... Trong giờ hồi tâm mỗi tối, hắn cứ tự dặn mình phải tập nghiêm túc và trong sáng hơn trong ánh nhìn, trong những tư tưởng vơ vẩn mà mình cư mang. Tại hắn được dành riêng.

Ngày đầu tiên chính thức được đặt chân vào nhà Dòng, hắn đã đứng tần ngần trước tấm biển thông báo: "Khu vực dành riêng, xin miễn vào". Chỉ là tần ngần một chút vậy thôi, rồi hắn hùng dũng đẩy cửa bước vào. Bởi hắn biết, đó là khu vực

dành cho hắn, cho những cuộc đời được dành riêng. Hắn thấy lòng mình hạnh phúc gì đâu!

Có một lần hắn có bạn đến thăm. Hắn gặp lại ánh mắt thăm thẳm và buồn vơi vơi đã trượt qua đời hắn ngày xưa. Ánh mắt ấy giờ đã đặt vào một người khác, người được bạn giới thiệu là bạn của bạn. Hắn và họ nói chuyện với nhau, vẫn gần gũi và thân thương như ngày nào. Kết thúc cuộc viếng thăm, người ta chở nhau hòa mình vào phố thị. Hắn một mình quay bước vào lại nhà Dòng, về lại với căn phòng riêng của hắn, về lại với nhịp sống đều đặn của đời tu, về lại với cuộc đời của người đã được dành riêng...

Nhà Dòng của hắn nằm gần bên rìa của phố thị. Âm thanh của thành phố không quá gần cũng không quá xa so với nhịp sống tĩnh lặng của hắn. Mỗi lần đêm xuống, đèn lên, hắn rút lui đời mình vào một khoảng tĩnh lặng và thanh vắng. Tối, sau khi với tay tắt ngọn đèn đọc sách, căn phòng nhỏ của hắn trở nên rộng thênh thang, tan vào màn đêm không biên giới. Đó là lúc hắn cảm nghiệm rất rõ cuộc đời được dành riêng của mình. Ngoài kia, rất nhiều những âm thanh vọng vang từ đường phố: tiếng cười nói, tiếng xe cộ, tiếng nhạc xập xình... Trong này, chỉ một mình hắn lặng lẽ. Giữa những phồn hoa đô hội của cuộc sống, một ranh giới rất rõ ràng được dựng lên cho hắn, trong đêm.

Sáng sớm, hắn thức dậy khi cả thành phố hây còn ngủ vùi, khi đất trời còn mờ tối và sương đêm còn băng lạnh. Khi những ánh nắng đầu tiên vừa ló rạng, hắn ngẩng đầu nhìn lên, hướng lòng mình lên, để cho cả cuộc đời mình được dọi sáng và sưởi ấm trong ánh nắng ban mai tinh khiết.

Tự nhiên hắn thấy cuộc đời mình đẹp.

Hắn thấy diễm phúc vì mình sống hạnh phúc cuộc đời của người được dành riêng.

Hắn thấy mình may mắn lắm, vì thích đi tu từ hồi còn nhỏ... ■

<https://cecvn.com/truyen-ngan-cong-giao/>